

699.

USTAWA TYMCZASOWA

z dnia 29 października 1920 r.

o uposażeniu osób wojskowych.**POSTANOWIENIA WSTĘPNE.**

Art. 1. Postanowienia niniejszej ustawy, dotyczące oficerów, mają zastosowanie również do duchownych i urzędników wojskowych, dotyczące zaś szeregowych, pełniących obowiązkową służbę wojskową — również do ochotników.

Duchowni otrzymują uposażenie tego stopnia oficerskiego, do którego przyrównani zostali przepisami wojskowymi.

ROZDZIAŁ I.**Uposażenie zasadnicze.**

Art. 2. Uposażenie zasadnicze przywiązane jest do stopnia, względnie rangi, osób wojskowych, i o ile niniejsza ustawa wyraźnie inaczej nie stanowi, należy się im ono w całości przez cały czas ich rzeczywistej czynnej służby wojskowej.

Do uposażenia zasadniczego należy:

- a) u oficerów, chorążych i zawodowych szeregowych: płaca podstawowa, wyżywienie, umundurowanie i wyekwipowanie, tudzież kwatery i należności rodzinne;
- b) u szeregowych, pełniących obowiązkową służbę wojskową: żołd, wyżywienie, umundurowanie i wyekwipowanie, tudzież kwatery;
- c) u zawodowych wojskowych dodatek za wysługę lat.

Płaca podstawowa.

Art. 3. Płacę podstawową pobierają oficerowie, chorążowie i zawodowi szeregowi.

Płaca podstawowa jest należnością niepodzielną, płatną zgóry w dniu pierwszym każdego miesiąca: jeżeli jednak na ten dzień przypada niedziela lub uroczyste święto — wypłata odbywa się w dniu poprzednim.

Płaca podstawowa, podlegająca wypłacie, lecz jeszcze nie podjęta, stanowi niezaprzeczalną własność uprawnionego.

Art. 4. Płaca podstawowa wynosi miesięcznie:

- a) u oficerów:

Stopień wojskowy:	Płaca:
Marszałek	5000 mk.
Generał broni	4400 "
Generał-Porucznik (urz. wojsk. IV r.)	3800 "
Generał-Podpor.	V r. 3200 "
Podpułkownik	VI r. 2600 "
Podpułkownik	VII r. 2200 "
Major	VIII r. 1800 "
Kapitan	IX r. 1500 "

	Porucznik	X r.	1200 mk.
	Podporucznik	XI r.	1000 "
b)	u chorążych i im równorzędnych		1100 "
c)	u podoficerów zawodowych:		
	Stopień wojskowy:		Płaca:
	Starszy sierżant		800 mk.
	Sierżant		700 "
	Plutonowy		600 "
	Kapral		500 "
d)	u podoficerów zawodowych żandarmerji:		
	Stopień wojskowy:		Płaca:
	Starszy wachmistrz		900 mk.
	Wachmistrz		800 "
	Starszy żandarm		700 "
	Żandarm		600 "
e)	u majstrów wojskowych:		
	Stopień wojskowy:		Płaca:
	Starszy majster		850 mk.
	Majster		700 "
	Młodszy majster		600 "

Żołd szeregowych niezawodowych.

Art. 5. Szeregowi, pełniący obowiązkową czynną służbę wojskową, otrzymują żołd płatny co 10 dni (dekadami) zgóry w dniu 1, 11 i 21 każdego miesiąca, przyczem ostatnia dekada liczy się zawsze za 10 dni bez względu na ilość dni miesiąca.

Jeżeli dzień płatności przypada na niedzielę i uroczyste święto wypłata następuje w przeddzień terminu.

Art. 6. Żołd szeregowych, pełniących obowiązkową służbę wojskową, wynosi na dekadę:

	Stopień wojskowy:		Żołd:
	Podchorąży		55 mk.
	Starszy sierżant		43 "
	Sierżant		31 "
	Plutonowy		28 "
	Kapral		21 "
	Starszy szeregowiec		11 "
	Szeregowiec		10 "

Postanowienie art. 3 ustęp 3 ma zastosowanie również do żołdu szeregowych.

Dodatek za wysługę lat.

Art. 7. Tytułem dodatku za wysługę lat wojskowi zawodowi pobierają za każdy rok czynnej służby zawodowego oficera, chorążego, lub zawodowego szeregowego $2\frac{1}{2}\%$, — pobieranej w danej chwili płacy podstawowej bez dodatku drożyznianego.

Do czasu czynnej służby wojskowej wlicza się wojskowemu zawodowemu również czas służby wojskowej obowiązkowej.

Termin, od którego zalicza się czas służby do wysługi lat, rozpoczyna się najwcześniej 1. listopada 1918 roku.

Art. 8. Dodatek za wysługę lat wojskowi zawodowi zaczynają pobierać dopiero po upływie roku rzeczywistej służby czynnej zawodowego oficera, chorążego, lub zawodowego szeregowego.

Art. 9. Przy obliczaniu dodatku za wysługę lat nie wlicza się do czasu wysługi:

- a) czasu urlopu bez uposażenia należnego w myśl niniejszej ustawy (art. 2);
- b) czasu odbywania kary pozbawienia wolności na podstawie prawomocnego wyroku sądu karnego;
- c) czasu zawieszenia w czynnościach służbowych, o ile nie zapadł wyrok lub orzeczenie uwalniające.

Art. 10. Wypłata dodatku za wysługę lat następuje miesięcznie zgóry wraz z płacą podstawową.

Wyżywienie.

Art. 11. Podczas rzeczywistej czynnej służby wojskowej należy się osobom wojskowym wyżywienie, a mianowicie:

- a) szeregowym, pełniącym obowiązkową służbę wojskową — na koszt Skarbu;
- b) oficerom, chorążym i zawodowym szeregowym za opłatą kwoty w wysokości strawnego lub jego części, zależnie od ilości artykułów spożywczych, wybranych przez nich w granicach racji żywnościowych.

Art. 12. Osobne przepisy, wydane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, określają wymiar i rodzaj racji żywnościowej dla osób wojskowych, oraz wypadki, w których szeregowi, pełniący obowiązkową służbę wojskową mogą zamiast wyżywienia w naturze pobierać strawne.

Wysokość strawnego za dzienną rację żywnościową ustanawia się na 10 mk. pol.

Osobne przepisy określają jakie części tej kwoty przypadają na poszczególne artykuły, składające się na rację żywnościową.

Art. 13. Szeregowi, pełniący obowiązkową służbę wojskową, których ze względu na stosunki służbowe nie można żywić w naturze, otrzymują obok strawnego osobny dodatek na wyrównanie cen rynkowych i pokrycie kosztów przyrządzenia strawy. Wysokość tego dodatku ustala Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Umundurowanie i wyekwipowanie.

Art. 14. Szeregowi otrzymują umundurowanie i pełne wyekwipowanie w naturze na koszt Skarbu, oficerowie zaś oraz chorążowie otrzymują przy pierwszym mianowaniu dodatek na umundurowanie i wyekwipowanie w wysokości 3200 mk.

Na uzupełnienie umundurowania i wyekwipowania wszyscy oficerowie i chorążowie otrzymują miesięczną kwotę ryczałtową (ryczałt) w wysokości 200 mk., tym jednak, którzy otrzymali dodatek na umundurowanie w wysokości 3200., należec się będzie ten ryczałt dopiero po upływie 16 miesięcy od dnia mianowania.

Oficerowie, którzy z powodu mianowania ich po dniu 1 kwietnia 1920 r. otrzymali tylko dodatek 1500 mk. jednorazowo na wyekwipowanie, otrzymywać będą miesięczny ryczałt już po upływie 3 miesięcy od dnia mianowania.

Minister Spraw Wojskowych może dodatek na umundurowanie i wyekwipowanie w wysokości 3200 mk. zastąpić umundurowaniem i wyekwipowaniem w naturze.

Rodzaj oraz części składowe umundurowania i wyekwipowania w poszczególnych rodzajach broni i służb — określają osobne przepisy.

Kwaterna.

Art. 15. Sprawę kwater dla osób wojskowych i kwaterowego regulują osobne przepisy.

Należności rodzinne.

Art. 16. Zawodowi wojskowi, mający najbliższą rodzinę, mają prawo do należności rodzinnych.

Do najbliższej rodziny w rozumieniu niniejszej ustawy należą:

- a) żona ślubna, wyjąwszy wypadki, gdy jest sądownie rozwiedziona lub separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek jej alimentacji;
- b) dzieci ślubne i uprawnione, które nie ukończyły 18 roku życia, z wyjątkiem tych, które weszły w związki małżeńskie.

Art. 17. Do najbliższej rodziny w rozumieniu niniejszej ustawy można zaliczyć za zezwoleniem Ministra Spraw Wojskowych dzieci ślubne i uprawnione, które ukończyły 18 lat życia:

- a) o ile uczęszczają do zakładów naukowych, nie dłużej jednak niż do 21 roku życia, albo
- b) o ile z powodu ułomności fizycznej lub umysłowej są zupełnie niezdolne do zarobkowania, wyjąwszy te, które weszły w związki małżeńskie.

Art. 18. Prawo do należności rodzinnych nabywa się dopiero z dniem pierwszym następującego miesiąca po zaszłej zmianie w stosunkach rodzinnych, traci się zaś je z ostatnim dniem tego miesiąca, w którym ta zmiana zaszła. Zmiany w stosunkach rodzinnych zaszły w dniu pierwszym miesiąca uwzględnia się już w tym samym miesiącu.

Art. 19. Należności rodzinne obejmują:

- a) dodatek na żonę w wysokości miesięcznej:
 - 1) dla oficerów i chorążych 320 mk.,
 - 2) dla szeregowych 250 mk.Zony, która pracuje w instytucjach państwowych, nie uwzględnia się.
- b) dodatek na dzieci w wysokości miesięcznej 120 marek na każde dziecko;
- c) dodatek na mieszkanie dla rodziny w wysokości miesięcznej:
 - 1) dla oficerów i chorążych 200 mk.,
 - 2) dla szeregowych 100 mk.;
- d) prawo do zakupu artykułów żywnościowych dla rodziny w składnicach wojskowych w ilości określonej i po cenach ustalonych dla artykułów tworzących rację żywnościową.

Opłata za rację żywnościową dla rodzin wojskowych nie może nigdy przekraczać wysokości dodatku ustalonego w punkcie a) lub b).

Art. 20. Dodatek na mieszkanie dla rodziny (art. 19 c) należy się tylko wtedy, gdy wojskowy pełni służbę na obszarze wojennym, lub przejąłwo poza swym garnizonem i wskutek tego prowadzi dwa domy, a rodzina nie korzysta z jego kwatery w jego garnizonie.

Art. 21. Postanowienia art. 3, ustęp 2 i 3, mają zastosowanie także do należności rodzinnych, wymienionych w art. 19 pod a), b) i c).

Art. 22. Postanowienia art. 16 — 19 włącznie i art. 21 mają zastosowanie również do oficerów niezawodowych, powołanych do czynnej służby na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego.

Dodatek na mieszkanie dla rodziny (art. 19 p. c) należy się im, o ile wskutek powołania do służby czynnej zmienili miejsce swego dotychczasowego zamieszkania i wskutek tego prowadzą dwa domy.

ROZDZIAŁ II.

Uposażenie, wynikające z zajmowanego stanowiska.

Dodatki służbowe oficerów.

Art. 23. Oficerowie, zajmujący stanowiska, które ze względu na konieczność reprezentacji, lub też wogóle, ze względu na rodzaj służby pociągają za sobą większe wydatki, zarówno jak w innych wypadkach n. p. spełniania funkcji właściwych wyższemu stanowisku, stałego zastępstwa i t. p., otrzymać mogą miesięczne dodatki służbowe, których wysokość i sposób wypłaty ustala Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Dodatek podoficera służbowego kompanji.

Art. 24. Podoficer, któremu poruczono prowadzenie służby wewnętrznej w kompanji, albo równorzędnym oddziale wojskowym, otrzymuje, o ile etatem takie stanowisko jest przewidziane, miesięczny dodatek; gdy oddział liczy 100 lub więcej ludzi—w wysokości 30 mk., jeżeli zaś oddział liczy mniej niż 100 ludzi—w wysokości 16 mk.

Podstawę do oznaczenia wysokości tego dodatku stanowi przeciętny stan oddziału w miesiącu.

Do stanu liczebnego oddziału nie wlicza się oficerów, natomiast zalicza się do niego robotników cywilnych i jeńców.

Dodatek ten wypłaca się miesięcznie zdołu.

Dodatki lotnicze.

Art. 25. Szeregowi wojsk lotniczych, o ile we właściwym miesiącu w lotach rzeczywiście brali udział, otrzymują miesięczny dodatek służbowy, a mianowicie:

- a) mianowani przez Ministra Spraw Wojskowych pilotami lub obserwatorami oraz strzelcy na samolotach — w wysokości 250 mk.;
- b) pełniący faktycznie funkcje pilotów lub obserwatorów, tudzież uczniowie szkół pilotów i obserwatorów — w wysokości 200 mk.

Art. 26. Szeregowi piloci warsztatowi otrzymują premję w wysokości 50 mk. za każdy zgodnie z przepisami wypróbowany w locie nowy lub wychodzący z remontu samolot.

Art. 27. Dodatki lotnicze (art. 25) płatne są miesięcznie, premje zaś (art. 26) co dziesięć dni (dekadami) zdołu.

Dodatek służbowy wojskowych, pełniących służbę w sanitarnych zakładach epidemicznych.

Art. 28. Wojskowi, pełniący służbę w szpitalach dla chorób zakaźnych, w kolumnach epidemicznych i t. p. zakładach dla zwalczania chorób

zakaźnych—otrzymują dzienny dodatek służbowy, a mianowicie: oficerowie i chorążowie — w wysokości 3 mk., szeregowi zaś w wysokości 2 mk.

Dodatek ten wypłaca się dekadami zdołu.

Dodatek służbowy szoferów.

Art. 29. Szeregowi wojsk samochodowych, pełniący przy samochodach lub motocyklach służbę szoferów lub pomocników szoferów, otrzymują za te dni, w których faktycznie jeżdżą w tym charakterze, dzienny dodatek służbowy, a mianowicie: szoferzy w wysokości 3 mk., pomocnicy szoferów w wysokości 2 mk.

Dodatek ten płatny jest dekadami zdołu.

Art. 30. O ile szofer lub pomocnik szofera jeździ w ciągu dnia więcej niż 12 godzin, otrzymuje zamiast dodatku służbowego djety, jak za podróż służbową, ustanowione dla szeregowych (art. 39).

Dodatek służbowy dla szeregowych ciężko pracujących.

Art. 31. Tym szeregowym, pełniącym obowiązkową służbę wojskową, którzy pragną ciężko fizycznie w oddziałach, zakładach lub składach wojskowych, może ich przełożona władza wojskowa przyznać dodatek służbowy w wysokości od 1—3 mk. dziennie stosownie do ich uzdolnienia i pilności.

Dodatek ten wypłaca się dekadami zdołu wraz z żołdem.

ROZDZIAŁ III.

Postanowienia szczegółowe.

Mianowanie — awans.

Art. 32. Prawo do uposażenia wyższego stopnia od starszego szeregowca w górę zależy od mianowania przez uprawnioną do tego władzę.

Art. 33. Przy pierwszym mianowaniu należy się oficerom, chorążym i zawodowym szeregowym płaca podstawowa i należności rodzinne z art. 19 a), b) i c), począwszy od pierwszego dnia tego miesiąca, w którym mianowanie nastąpiło, inne zaś należności, wchodzące w skład uposażenia zasadniczego — począwszy od dnia mianowania.

Szeregowi, powołani do pełnienia obowiązkowej służby wojskowej, oraz ochotnicy otrzymują przy zgłoszeniu się do oddziału celem rozpoczęcia służby żołd za całą dekadę, w której do służby się zgłosili, wyżywienie zaś i kwaterę od dnia zgłoszenia się do służby.

Art. 34. Przy awansie prawo do uposażenia wyższego stopnia przysługuje z pierwszym dniem najbliższego miesiąca, względnie dekady, o ile dzień awansu nie zbiegł się z terminem wypłaty uposażenia.

Art. 35. Za dzień mianowania, względnie awansu, uważa się dzień podpisania dekretu, lub rozkazu, o ile w tym samym dekrete lub rozkazie nie oznaczono innego dnia mianowania lub awansu.

Uposażenie podczas ćwiczeń wojskowych.

Art. 36. Uposażenie osób wojskowych niezawodowych w czasie odbywania ćwiczeń wojskowych unormują osobne przepisy.

Uposażenie w czasie mobilizacji.

Art. 37. Osoby wojskowe, powołane z zapasu, rezerwy lub pospolitego ruszenia do czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia kadr do stanu wojennego, otrzymują od dnia stawienia się w swym oddziale uposażenie, przewidziane dla ich stopnia niniejszą ustawą, z wyjątkiem tych należności, które w myśl postanowień niniejszej ustawy należą się wyłącznie tylko zawodowym wojskowym. Płacę podstawową, względnie żołd oraz należności rodzinne z art. 19 a), b) i c) otrzymują jednak za czas od początku miesiąca, względnie dekady, w której się w oddziale stawili.

Dodatek połowy i etapowy.

Art. 38. W czasie wojny osobom wojskowym, znajdującym się na obszarze wojennym, należy się dodatek połowy lub etapowy.
Dodatek ten regulują osobne przepisy.

Należności za podróże służbowe, odkomenderowania i przeniesienia.

Art. 39. Należności za podróże służbowe, odkomenderowanie i przeniesienie normują osobne przepisy.

Uposażenie w czasie choroby.

Art. 40. Podczas choroby osoby wojskowe w czynnej służbie pobierają normalne uposażenie.

Art. 41. Podczas leczenia w szpitalach osoby wojskowe otrzymują wyżywienie analogicznie do postanowień art. 11, a mianowicie: szeregowi pełniący obowiązkową służbę na — koszt Skarbu, oficerowie zaś i zawodowi szeregowi — za opłatą strawnego.

Art. 42. Prawo do opieki lekarskiej w szpitalu i poza szpitalem ustanawiają osobne przepisy.

Uposażenie podczas urlopu.

Art. 43. Za czas urlopu wojskowym należy się normalne uposażenie.
Wypadki, w których za czas urlopu należy się uposażenie zmniejszone lub nie należy się wcale, określają osobne przepisy.

Uposażenie w razie samowolnego opuszczenia służby, zawieszenia w służbie, śledztwa, lub odbywania kary sądowej albo dyscyplinarnej.

Art. 44. Osobne przepisy stanowią, o ile i w jakim rozmiarze należy się uposażenie tym wojskowym, którzy samowolnie służbę opuścili, których zawieszono w czynnościach służbowych, przeciwko którym wdrożono karno-sądowe lub dyscyplinarne śledztwo, tudzież którzy odbywają karę sądową lub dyscyplinarną.

Uposażenie za czas niewoli.

Art. 45. W razie dostania się wojskowego do niewoli, należności rodzinne wypłaca się nadal, natomiast prawo do płacy podstawowej, względnie żołdu ulega zawieszeniu, prawo zaś do innych należności gaśnie.

Gdy na podstawie towarzyszących dostaniu się do niewoli okoliczności ustalono, że czyn ten spełniono z rozmysłem, wówczas zawieszają się również i prawo do należności rodzinnych.

Art. 46. Po powrocie wojskowego z niewoli i po stwierdzeniu, że dostał się do niej bez własnej winy, otrzymuje on za cały czas niewoli płacę podstawową, względnie żołd z potrąceniem zaliczek pobranych w niewoli.

O ile oficer lub chorąży w czasie niewoli utracił umundurowanie lub wyekwipowanie — otrzymuje dodatek na umundurowanie i wyekwipowanie (art. 14 ust. 1) w całości lub w części.

Postanowienia art. 14 ust. 4 w tym wypadku mają analogiczne zastosowanie.

Zwolnienie.

Art. 47. Wojskowi, zwolnieni ze służby czynnej, tracą prawo do uposażenia należnego na zasadzie niniejszej ustawy, a mianowicie:

- a) oficerowie, chorążowie i zawodowi szeregowi do uposażenia zasadniczego z wyjątkiem kwatery i do dodatków służbowych (art. 23) z końcem miesiąca, w którym zwolnienie nastąpiło, do kwatery zaś i do wszystkich innych należności z dniem zwolnienia;
- b) szeregowi pełniący obowiązkową służbę wojskową do żołdu z końcem tej dekady, w której zwolnienie nastąpiło, do wszystkich zaś innych należności z dniem zwolnienia.

Art. 48. Wojskowi zawodowi zwolnieni ze służby czynnej, którzy nie nabyli prawa do zaopatrzenia w myśl przepisów obowiązujących, otrzymują odprawę, czyli wynagrodzenie jednorazowe, a mianowicie:

- a) oficerowie i chorążowie, o ile mają co najmniej 3 lata rzeczywistej służby w W. P., a zwolnienie ich nie nastąpiło na własną prośbę — w wysokości 3-miesięcznej płacy podstawowej,
- b) szeregowi, nie wyłączając zwolnionych na własną prośbę, po 3 latach rzeczywistej służby czynnej w W. P.
w wysokości 3 miesięcznej płacy podstawowej

"	6	"	"	6	"	"	"
"	9	"	"	9	"	"	"
"	12	"	"	12	"	"	"

Dodatek drożyzniany do tej odprawy oblicza się w sposób określony w art. 57.

Art. 49. Odprawy powyższej (art. 48) nie otrzymują:

- a) ci, którzy po zwolnieniu wstępują do służby państwowej cywilnej;
- b) zwolnieni ze służby czynnej w następstwie postępowania karnosądowego, lub dyscyplinarnego. Jedynie szeregowi zawodowi zwolnieni w drodze dyscyplinarnej mogą otrzymać 10—25% powyższej odprawy. Czy i w jakiej wysokości szeregowi ci otrzymać mogą odprawę—postanawia władza, która orzekła zwolnienie.

Art. 50. Oficerowie niezawodowi, zwolnieni z czynnej służby, którzy nie nabyli prawa do zaopatrzenia w myśl obowiązujących przepisów — otrzymują odprawę w wysokości 1 miesięcznej płacy podstawowej.

Dodatek drożyzniany do tej odprawy oblicza się w sposób, określony w art. 57.

Oficerowie niezawodowi nie mają jednak prawa odprawy:

- a) o ile są urzędnikami państwowymi lub samorządowymi;
- b) o ile zostali zwolnieni z czynnej służby na własną prośbę lub na skutek reklamacji;
- c) o ile zwolnienie nastąpiło w następstwie postępowania karnosądowego, lub dyscyplinarnego.

Art. 51. Szeregowi, pełniący obowiązkową służbę wojskową, zwolnieni z czynnej służby, otrzymują jako odprawę żołd za jedną dekadę oraz wyżywienie w naturze, lub strawne na ilość dni potrzebnych do powrotu do miejsca zamieszkania.

Śmierć.

Art. 52. W razie śmierci wojskowego prawo do uposażenia gaśnie, a mianowicie:

- a) u oficerów, chorążych i zawodowych szeregowych do uposażenia zasadniczego i dodatków służbowych (art. 23) z końcem tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła, do wszystkich innych należności z dniem śmierci;
- b) u szeregowych, pełniących obowiązkową służbę wojskową, do żołdu z końcem tej dekady, w której śmierć nastąpiła, do wszystkich innych należności z dniem śmierci.

Należności rodzinne jednak (art. 16—22) rodzina zmarłego odbiera jeszcze przez 3 miesiące lub krócej, o ile ustawowe zaopatrzenie przyznane będzie wcześniej.

Pośmiertne.

Art. 53. W razie śmierci zawodowego wojskowego wypłaca się pośmiertne w wysokości 3-miesięcznej płacy podstawowej.

Pośmiertne wypłaca się wdowie lub dzieciom zmarłego w następującym porządku:

- a) w pierwszym rzędzie wdowie, która w chwili śmierci męża pozostawała z nim w spólności małżeńskiej;
- b) ślubnym i uprawnionym dzieciom zmarłego, o ile żona zmarłego nie żyje lub żyje, lecz była sądownie rozwiedziona lub separowana.

Art. 54. W braku osób wymienionych w art. 53 Minister Spraw Wojskowych może przyznać pośmiertne lub jego część rodzicom lub rodzeństwu zmarłego, o ile zmarły ich utrzymywał lub do ich utrzymania się przyczyniał albo też, o ile osoby te pielegnowały zmarłego w czasie choroby, bądź też z własnych funduszy pokryły kosztą pogrzebu.

W ostatnich dwóch wypadkach Minister Spraw Wojskowych może przyznać pośmiertne lub jego część wdowie sądownie rozwiedzionej lub separowanej, dalszym krewnym zmarłego lub osobom obcym.

Dodatek drożyzniany do pośmiertnego oblicza się w sposób, określony w art. 57.

Art. 55. W czasie mobilizacji postanowienia o pośmiertnem mają zastosowanie również do oficerów niezawodowych, powołanych do służby na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia kadr do stanu wojennego, o ile ustawy o zaopatrzeniu rodzin urzędników państwowych inaczej nie stanowią.

ROZDZIAŁ IV.

Dodatki drożyniane.

Art. 56. Przez czas trwania wyjątkowych wojną wywołanych stosunków ekonomicznych wojskowym należy się we wszystkich wypadkach dodatek drożyniany zarówno do płacy podstawowej (art. 3), jak i do wszystkich wogóle należności, ustawą niniejszą przyznanych.

Dodatek drożyniany w myśl ustawy nie należy się jednak:

- a) do dodatku za wysługę lat (art. 7);
- b) do dodatku do strawnego (art. 13);
- c) do kwaterowego (art. 15);
- d) do dodatku polowego i etapowego (art. 38).

¶ **Dodatek drożyniany do płacy podstawowej.**

Art. 57. Podstawę do obliczenia dodatku drożynianego do płacy podstawowej (art. 3) stanowi następująca stopa procentowa od płacy podstawowej:

- a) *u oficerów:*
marszałek 1⁰/₀, generał broni 1⁰/₀, generał porucznik 1⁰/₀, generał podporucznik 1⁰/₀, pułkownik 1,1⁰/₀, podpułkownik 1,2⁰/₀, major 1,3⁰/₀, kapitan (rotmistrz) 1,4⁰/₀, porucznik 1,5⁰/₀, podporucznik 1,6⁰/₀;
- b) *u chorążych i im równorzędnych* 1,6⁰/₀;
- c) *u podoficerów zawodowych:*
st. sierżant 1,6⁰/₀, sierżant 1,7⁰/₀, plutonowy 1,8⁰/₀, kapral 1,9⁰/₀;
- d) *u podoficerów zawodowych żandarmerji wojskowej:*
st. wachmistrz 1,6⁰/₀, wachmistrz 1,7⁰/₀, st. żandarm 1,8⁰/₀, żandarm 1,9⁰/₀;
- e) *u majstrów wojskowych:*
st. majster 1,6⁰/₀, majster 1,7⁰/₀, młodszy majster 1,8⁰/₀.

Wyprowadzona na podstawie tej stopy procentowej kwota procentu płacy podstawowej stanowi mnożną.

Wysokość miesięcznego dodatku drożynianego w markach polskich oblicza się w ten sposób, że mnoży się mnożną przez mnożnik, jednaki dla wszystkich stopni wojskowych, a różny dla poszczególnych klas miejscowości.

Wysokość tego mnożnika dla najdroższej klasy miejscowości ustala się na okres od 1 lipca do 30 września 1920 r. na 150, od 1 października 1920 r. na 200.

Podział miejscowości na klasy, jakoteż ustalenie wysokości mnożnika dla reszty klas miejscowości uskuteczni Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, biorąc pod uwagę różnicę warunków ekonomicznych z tem jednak zastrzeżeniem, że kwota dodatku drożynianego w miejscowościach zaliczonych do klasy najtańszej nie może różnić się od odpowiedniej kwoty w miejscowościach zaliczonych do klasy najdroższej, więcej niż o 40⁰/₀.

Miejscowości, położone na obszarze wojennym, zalicza się do najdroższej klasy.

Art. 58. W razie przeniesienia wojskowego do miejscowości, należącej do innej klasy, oblicza się mu dodatek drożyniany tej klasy miejscowości, do której wojskowy został przeniesiony od 1 dnia najbliższego miesiąca po faktycznym przeniesieniu.

Przy odkomenderowaniu do miejscowości, zaliczonej do innej klasy, oblicza się zawsze przez cały czas odkomenderowania dodatek drożyniany wedle mnożnika dla klasy droższej.

Dodatek drożyzniany do reszty należności.

Art. 59. Dodatek drożyzniany do wszystkich należności przyznanych niniejszą ustawą, z wyjątkiem dodatku drożyznianego, do płacy podstawowej (art. 57), oblicza się wedle stopy procentowej, jednakiej dla wszystkich stopni wojskowych i dla wszystkich klas miejscowości.

Tę stopę procentową ustala się na okres od 1 lipca do 30 września 1920 r. na 150, od 1 października 1920 r. na 200.

Art. 60. W miarę zmian, zachodzących w stosunkach drożyznianych, Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu będzie podwyższać, względnie zniżać wysokość mnożnika (art. 57) i stopy procentowej (art. 59) oraz czynić będzie zmiany w zaliczeniu miejscowości do poszczególnych klas.

Art. 61. Dodatek drożyzniany płatny jest razem z płacą podstawową, względnie tą należnością, do której się odnosi.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy przejściowe.

Art. 62. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1920 r. O ile do dnia 1 lipca 1921 r. Sejm nie uchwali nowej ustawy o uposażeniu osób wojskowych, Radę Ministrów upoważnia się do uregulowania uposażenia drogą rozporządzenia, które ma być Sejmowi przedłożone do zatwierdzenia.

Art. 63. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy trąca moc obowiązującą następujące przepisy o wynagrodzeniu wojskowych, a mianowicie: wszystkie przepisy z przed 12 czerwca 1919 r., artykuły 1 — 4 oraz 6 — 8 ustawy z dnia 12 czerwca 1919 r. (Dz. Pr. № 47, poz. 322), artykuły 1 — 2 oraz 4—8 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. (Dz. Ust. № 20, poz. 105), jakoteż wszelkie inne przepisy sprzeczne z niniejszą ustawą. Art. 3 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. (Dz. Ust. № 20, poz. 105) oraz art. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 1919 r. (Dz. Pr. № 47, poz. 322) pozostają w mocy.

Art. 64. Wyплаты, dokonane w ciągu miesiąca kwietnia, maja i czerwca 1920 r. ponad ustawowe uposażenie, uważa się za bezzwrotny dodatek regulacyjny do uposażenia za marzec, kwiecień, maj i czerwiec 1920 r.

Art. 65. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. *Daszyński*

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Minister Skarbu:

W. Grabski